

Ngày xưa có một chàng trai tên là Na Á. Anh mồ côi cha từ sớm, ở với mẹ già. Nhà Na Á nghèo, anh phải làm nghề đánh cá để nuôi thân, nuôi mẹ. Anh thẳng tính, không kiêng nể một ai, cũng chẳng sợ trời phạt. Thấy anh thật thà, lại hay làm hay làm, người trong vùng ai cũng yêu mến. Cảm lòng tốt của anh, Táo Quân thường hóa thành một ông già làm bạn với anh. Còn anh cũng rất yêu quý Táo Quân. Táo Quân bảo gì, anh cũng nghe và thường tìm cách mách cho mọi người làm theo. Nhờ vậy, bà con trong vùng tránh được nhiều tai nạn. Trong vùng có một cô gái đẹp người, tốt nết vẫn thầm yêu anh. Một hôm, nhân lúc trò chuyện, Táo Quân ướm hỏi anh:

- Na Á này, anh có muốn lấy vợ không?

Na Á thành thật đáp:

- Thưa cụ, cháu nghèo thế này thì ai lấy ạ!

Táo Quân nói:

- Thôi anh cứ muốn có vợ là được. Mọi việc cứ mặc lão lo liệu.

Ít lâu sau cô gái nọ trở thành vợ Na Á. Hai vợ chồng sống với nhau rất hòa thuận, tiếng khen khắp gần xa. Cả hai vợ chồng Na Á đều chăm chỉ làm lụng, trong nhà dần dần có cái ăn cái để. Mỗi lần ai khen Na Á tốt số thì anh thường bảo: "Số mệnh gì đâu. Âu cũng là nhờ hai bàn tay".

Không ngờ câu nói ấy của Na Á lọt đến tai Ngọc Hoàng. Đã từ lâu Ngọc Hoàng ghét Na Á vì tội bất kính, nay lại nghe anh coi thường cả số mệnh thì nổi giận. Ngọc Hoàng liền sai Thiên Lôi lập tức xuống đánh Na Á.

Lệ thường hễ nhà nào sắp xảy ra chuyện gì thì Táo Quân được biết trước. Táo Quân tìm Na Á, bảo:

- Nay Na Á! Tối nay Thiên Lôi xuống đánh anh đấy!

Na Á hỏi:

- Biết lúc nào Thiên Lôi xuống, hờ cụ?

Táo Quân bảo:

- Tối nay, khi nào có mưa to gió lớn, sấm chớp nổi lên là lúc Thiên Lôi xuống đấy! Thiên Lôi xuống thế nào cũng phải đứng trên nóc nhà. Vậy anh có cách gì làm cho Thiên Lôi trượt chân ngã thì sẽ không việc gì.

Na Á suy nghĩ mãi. Cuối cùng anh nghĩ ra một kế. Anh lấy lá chuối lợp lên mái nhà. Anh lại hái thật nhiều rau đay và rau mồng tơi giã nhỏ, nấu thành một thứ hồ sền sệt, trơn nhầy nhẫy. Anh đem phết thứ hồ ấy lên lá chuối trên nóc nhà. Tối đến, anh cầm sẵn đòn ổng, ngồi ở góc nhà đợi Thiên Lôi.

Trời mỗi lúc một tối. Đến nửa đêm thì mưa to, gió lớn nổi lên. Sấm chớp nổ vang trời. Thiên Lôi hung hăng rẽ mây bay xuống. Nhà Na Á đây rồi! Thiên Lôi nhảy thẳng xuống nóc nhà để đánh Na Á. Huých! Thiên Lôi vừa đặt chân xuống nóc nhà thì giẫm phải lá chuối phết hồ, bị trượt chân, ngã lăn quay xuống sân, đánh rơi cả lưỡi tầm sét. Thiên Lôi chưa kịp hoàn hồn thì bỗng: "Phịch! Phịch! Phịch!" và Thiên Lôi bị đòn ổng nện vào lưng! Hắn kêu: "Cứu với! Cứu với!". Tiếng Thiên Lôi kêu cứu hỗn loạn trong tiếng sấm ầm ỳ... Vất vả lắm Thiên Lôi mới thoát được trận đòn, tơi tả bay về trời.

Nghe tiếng sấm sét, Ngọc Hoàng khắp khởi mừng thầm, tưởng Thiên Lôi đã đánh chết Na

Á. Giữa lúc đó, Thiên Lôì mặt mày sùng húp, áo quần rách bươm, bước vào. Thiên Lôì kể hết mọi nỗi cho Ngọc Hoàng nghe. Ngọc Hoàng vô cùng kinh sợ, tức tức ra lệnh cho Diêm Vương phải trừ ngay Na Á.

Diêm Vương vốn căm ghét Na Á từ lâu, bây giờ được lệnh Ngọc Hoàng, Diêm Vương lấy làm mừng lắm. Diêm Vương vội hội họp các tướng độc ác nhất để bàn mưu giết Na Á.

Quận Rết là viên tướng giỏi nhất của Diêm Vương tình nguyện một mình đi trị tội Na Á. Rết vốn thân hình nhỏ bé, dễ lườn lòi. Rết leo giường, chui vào [gối](#), định ban đêm sẽ bò ra cắn cổ Na Á.

Táo Quân dò biết việc này vội mách cho Na Á biết, Na Á mỉm cười bảo ông vua bếp:

- Cụ đừng lo! Cháu đã có cách.

Tối đến, trước khi đi ngủ, anh đem nhúng chiếc [gối](#) vào nước sôi. Thế là quận Rết chết chín nhừ.

Diêm Vương đợi mãi không thấy Rết về, lấy làm lo, liền sai quận Rắn lên hợp sức với quận Rết. Rắn vâng lệnh đi ngay. Rắn ta chui vào đồng rạ đầu hè, chờ ban đêm sẽ bò ra cắn chết Na Á.

Táo Quân lại tin cho Na Á biết. Ông bảo:

- Quận Rắn độc lắm đấy, anh phải cẩn thận mới được!

Na Á cười bảo:

- Cụ đừng lo! Cháu đã có cách.

Tối đến, Na Á vác gậy ra đồng rạ. Quận Rắn đang rúc trong đồng rạ ngủ say thì bị Na Á đập cho mấy gậy giập đầu.

Thấy hai tướng giỏi đi mất không trở về, Diêm Vương lại càng lo, sai quận Cú là viên tướng miệng lưỡi độc địa đi dò la tin tức. Quận Cú vâng lệnh đi ngay. Cú đi một lúc, vội quay về báo với Diêm Vương: "Hai tướng đã bị Na Á giết cả". Diêm Vương kinh sợ, liền sai Cú đi báo thù.

Cú bay đến nhà Na Á. Lúc này, Táo Quân và Na Á đi vắng. Cú bay thẳng vào cửa sổ, thấy vợ Na Á đang nằm ngủ trên giường. Cú vươn cổ nhìn vào và kêu luôn ba tiếng. Vợ Na Á bỗng giật mình, rồi tắt thở. Giết xong người phụ nữ, Cú bay vào rừng xanh, đợi dịp trở lại giết luôn cả người chồng là Na Á.

Đi làm về, thấy vợ mình bỗng dưng lảm ra chết, Na Á thương xót vô cùng, vội chạy đi hỏi Táo Quân. Táo Quân bảo:

- Việc này là do quận Cú đây! Anh phải bắt cho được Cú thì mới có cách cứu vợ anh.

Na Á suy nghĩ rồi nói:

- Cháu có kế này nhưng phải nhờ tay cụ. Chiều nay, mời cụ trở lại đây.

Na Á chặt tre đan một cái lồng hình cái nơm nhưng có đáy. Anh đem quét sơn xanh đỏ cái lồng, trông rất đẹp. Anh đưa lồng cho Táo Quân và bảo:

- Quận Cú là giống chim, ắt thích ở lồng. Cụ giả đem biếu hẳn cái lồng này. Chờ khi hẳn chui vào thì cụ đóng ngay cửa lại, rồi xách lồng về đây cho cháu.

Táo Quân cầm lồng đi thẳng đến rừng xanh, núi đỏ. Quả như lời Na Á nói. Thấy Táo Quân

xách lồng son đến, quận Cú mừng khắp khởi. Qua vài câu chuyện, Cú ngỏ ý xin cái lồng. Táo Quân bảo:

- Tôi định đem đến biếu anh. Nhưng không hiểu anh có ưng ý không. Anh thử chui vào xem có vừa không đã.

Cú ta tối mắt về cái lồng sơn xanh đỏ, liền chui tọt vào. Táo Quân đóng sập cửa lại. Cú ngơ ngác bảo:

- Ông định nhốt tôi lại à?

Táo Quân hỏi:

- Mà y dùng cách gì mà giết được vợ Na Á?

Quận Cú đành phải thú tội:

- Tôi chỉ cần kêu ba tiếng thì có người phải chết.

Táo Quân lại hỏi:

- Tại sao mà y chỉ kêu có ba tiếng mà chết người được?

Quận Cú nói:

- Việc này không thể nói cho ngài biết được.

Táo Quân tức giận bảo:

- Mà y không nói thì tao sẽ giao mà y cho Na Á giết thịt.

Vừa nói Táo Quân vừa lắc mạnh cái lồng làm cho Cú tối tăm cả mặt mũi.

Cú đành nói thật:

- Tôi có hai lưỡi. Một lưỡi đen kêu lên thì chết người. Còn kêu bằng lưỡi đỏ thì người chết sẽ sống lại.

Táo Quân bảo:

- Cho tao xem cái lưỡi đen của mà y!

Cú thè lưỡi đen ra cho Táo Quân xem. Táo quân rút dao cắt phăng cái lưỡi độc ấy đi. Quận Cú mất lưỡi độc rồi, Táo Quân xách ngay lồng Cú về cho Na Á. Na Á xách dao đến, bảo Cú:

- Kêu ba tiếng ngay, nếu không tao sẽ giết chết!

Cú buộc lòng phải kêu lên ba tiếng. Cú vừa dứt tiếng kêu thì vợ Na Á từ từ mở mắt. Chị sống lại, khỏe mạnh như xưa. Xong việc, Na Á mở cửa lồng cho Cú bay ra. Cú vội bay về báo cho Diêm Vương biết mọi việc xảy ra. Diêm Vương run sợ, vội làm sớ tâu lên Ngọc Hoàng.

Được tin, Ngọc Hoàng lo toát mồ hôi, liền xuống lệnh cho Long Vương đem tất cả các loài thủy tộc dâng nước lên thật mau để dìm chết Na Á.

Táo Quân vội báo tin dữ này cho Na Á biết. Cụ bảo Na Á:

- Phen này thì nguy mất, anh ạ.

Na Á ung dung nói:

- Cự đừng lo! Nước dâng lên thì cháu sẽ lên đánh trời.

Thế rồi Na Á bảo dân làng mỗi người đóng một chiếc bè lớn, sắm sửa thật nhiều lương khô, trên bè cắm thật nhiều bông lau làm cờ. Khi nào nước lụt thì kéo nhau lên bè. Hễ nước dâng lên thì cứ đánh trống, reo hò thật khỏe vào.

Mọi người nghe theo lời Na Á. Anh cũng tự mình đóng một chiếc bè. Bè làm vừa xong thì nước lụt tràn đến. Na Á và dân làng cứ mỗi nhà một bè, sẵn sàng chống lụt. Nước càng lên. Na Á càng thúc trống, bảo mọi người hò hét cho thật ầm ĩ.

Nước lên mỗi lúc một cao, ngập cả ruộng vườn đồi núi. Trâu bò, gà vịt đều bị cuốn theo dòng nước. Na Á và mọi người không chút sợ hãi, vừa đánh trống vừa reo hò. Mưa càng to, gió càng lớn thì những bông lau trên các bè càng lung lay mạnh. Na Á hét lớn: "Nước lên nữa đi! Mau mau đưa ta đến cổng trời để ta phá Thiên đình".

Nước dâng lên gần đến nhà trời. Ngọc Hoàng nghe tiếng hò hét ầm ĩ, liền sai một tướng nhà trời ra xem. Viên tướng đi một lúc, vội chạy về báo:

- Nguy to! Nguy to! Na Á kéo quân định phá Thiên đình!

Ngọc Hoàng hoảng sợ, vội ra lệnh cho Long Vương lập tức rút nước xuống. Ngọc Hoàng lại tức tốc triệu các thiên thần về trời, mặc cho Na Á muốn làm gì thì làm ở trần gian.

Từ đó, hễ khi nào lau trở bông thì trời không còn sấm sét nữa, mực nước các sông cũng đều rút thấp. Người già bảo đó là vì Ngọc Hoàng, Thiên Lôi và Long Vương sợ Na Á lại kéo quân lên phá Thiên đình.